

Anonim (XIX wiek)
Kołysz mi się, kołysz
(z twórczości ludowej)

Kołysz mi się, kołysz,
kolibeczko z lipki,
a ja sobie pójdę,
kieni grają skrzypki.

Kołysz mi się, kołysz,
kołyseczko z łyka,
a ja sobie pójdę,
kieni gra muzyka.

Mikołaj Rej (1505–1569)

Mikołaj Rej
Wizerunek własny żywota człowieka poczciwego
(fragment)

...Potym około siedli różni muzykowie,
Aż od wielkiego brzęku coś się działo w głowie.
Więc się, takim porządkiem różno rozsadzili,
Iż najmniej jedni drugich ni czym nie głuszili.
Tu bliżej lutnistowie, arfy, symfonały,
A za nimi panienki przyśpiewując stały.
Ony głosy, by też snadź mieli być Anieli,
I martwi, by słyszeli, byliby weseli.
Dalej fletniczki piszczą, a puzany bęcżą,
Pomorty jako chłopci, gdy się swarzą, jęczą.
Dalej zasię kornety, głośnie szalamaje,
Tak, iż jedno drugiemu wdzięczności dodaje.
A trąby pozłociste przy każdym leżały...

Konstanty Ildefons Gałczyński

Niobe

(fragment)

Spotkanie z Chopinem

Dobry wieczór, monsieur Chopin.
Jak pan tutaj dostał się?
Ja przelotem z gwiazdki tej.
Być na ziemi to mi lżej:

Stary szpinet, stary dwór,
ja mam tutaj coś w C-dur,
(taką drobnostkę, proszę pana),
w starych nutach stary śpiew,
jesień, leci liście z drzew.

Pan odchodzi? Hm. To żal.
Matko Boska, w taką dal!
Rękawiczki. Merci bien.
Bon soir, monsieur Chopin.

Konstanty Ildefons Gałczyński

Fortepian

(fragment)

Fortepian to dla mnie jest mucha, cóż: muzyka,
czyli sonaty, trochę Liszta, trochę Brahmsa;
ja także mógłbym przy tych świecach w tych
Dusznikach
tak jak ten Chopin, a co najmniej jak Stefańska.
Ja za waltornię to bym nawet grosza nie dał,
ale fortepian to marzenia, które brzmią tak,
i takie proste: tu palcami, a tu pedał,
i co pan na to – z tą sonatą już mam kontakt.

Konstanty Ildefons Gałczyński

Grób Beethovena

Tutaj ciało złożone,
tu jest grób Beethovena,
gdzie to wzgórze zielone
i perspektywa srebrna
i za perspektywą srebrną
już tylko nocne niebo.

Dołem w ciemnościach wielu
kształty jakieś niekształtne,
coś jakby liście chmielu
to i olchy niewyraźne,
ale wzgórze w promieniach;
to jest grób Beethovena.

Tu zlatują się ptaki
różnych barw i rodzajów:
kosy sikorki, szpaki
muzykowi śpiewają.
A gdy noce deszczowe,
deszczu słucha Beethoven,

Wisława Szymborska (1923–2012)

Wisława Szymborska *Stary śpiewak*

„On dzisiaj śpiewa tak: trala tra la.
A ja śpiewałem tak: trala tra la.
Słyszysz pani różnicę?
I zamiast stanąć tu, on staje tu
i patrzy tam, nie tam,
choć stamtąd, a nie stamtąd
wbiegała, nie jak teraz pampa rampa pam,
ale całkiem po prostu pampa rampa pam,
niezapomniana Tschubeck-Bombonieri,
tylko że
kto ją pamięta –”

Wisława Szymborska *Koloratura*

Stoi pod peruczką drzewa,
na wieczne rozsypanie śpiewa
zgłoski po włosku, po srebrzystym
i cienkim jak pajęczka wydzielina.

Człowiek przez wysokie C
kocha i zawsze kochać chce,
dla niego w gardle ma lusterka,
trzykrotnie słówek ćwiartki ćwierka
i drobiąc grzanki do śmietanki
karmi baranki z filiżanki
filutka z filigranu.

Ale czy dobrze słyszę? Biada!
Czarny się fagot do niej skrada.
Ciężka muzyka na kruczycich brwiach

porywa, łamie ją wpół ach –
Basso Profondo, zmiłuj się,
doremi mane thekel fares!

Chcesz, żeby zmilkła? Uwieść ją
w zimne kulisy świata? W krainę
chronicznej chrypki? W Tartar kataru?
Gdzie wiekuiste pochrząkiwanie?
Gdzie poruszają się pyszczki rybie
dusz nieszczęśliwych? Tam?

O nie! O nie! W godzinie złej
nie trzeba spadać z miny swej!
Na włosie przesłyszonym w głos
tylko się chwileczkę chwieje los,
tyle, by mogła oddech wziąć
i echem się pod sufit wspiąć,
gdzie wraca w kryształ vox humana
i brzmi jak światłem zasiał.

